

Arrest

nr. 238 611 van 15 juli 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 23 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. ROBERT en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, J.F.A.C., verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en christen te zijn. U bent geboren op 26 januari 1986 in Turbo in het departement Antioquia waar u uw kindertijd doorbracht. Het grootste gedeelte van uw leven en tot aan uw vertrek naar België woonde u, net als uw ouders en zus in Medellin, de hoofdstad van het departement Antioquia waar u ook studeerde en werkte. U studeerde er internationale handel en marketing en ging er naar de politieschool. Van 2009 tot april 2012 werkte u bij de politie in Medellin, tot 2014 werkte u in een ijzerwinkel in Medellin, tot 2015 werkte u in de voedselketen 'TiendasD1' in het stadje Marinilla in de buurt van Medellin, waar u toen met uw ex-partner

woonde. Daarna tot uw vertrek uit Colombia, in mei 2016, werkte u voor diezelfde voedingsketen in Medellin. U heeft een vijfjarig dochtertje, V.A.G., geboren in Medellin, en woonachtig bij uw ex-partner in het stadje Marinilla.

Uw broer C.A.A.C. (CG X OV X), woonachtig in St-Pieters-leeuw en inmiddels Belg, diende in 2001 een verzoek om internationale bescherming in België in maar dit werd hem geweigerd. U heeft nog een tante en twee ooms die respectievelijk in 1997, 1999 en 2000 een verzoek om internationale bescherming in België indienden dewelke niet ingewilligd werd maar deze familieleden zijn inmiddels wel genaturaliseerd in België.

Toen u bij de politie in Medellin als patrullero werkzaam was moest u in de metropole regio onderzoek verrichten naar de criminele organisaties die in de stad opereerden en ook naar leden van de politie die banden hadden met deze misdaadbendes. In een dergelijke zaak verrichtte u samen met uw collega R. onderzoek naar de politiecommandant van Itaquí, W.Q.. Deze kwam er achter dat u gevoelige zaken over hem doorspeeld had aan uw oversten en in juni of juli 2011 bedreigde hij u en uw collega R. mondeling en zei dat jullie met dat onderzoek moesten stoppen of dat jullie er de gevolgen van gingen dragen. Een paar dagen na deze bedreiging werden u en R. op straat bedreigd door 2 personen op een moto die lid waren van La Oficina de Envigado, dit was de misdaadbende waar politiecommandant W.Q. mee samenwerkte. La Oficina de Envigado, zoals bleek door jullie onderzoek, werd door commandant W.Q. op voorhand gewaarschuwd wanneer er politieacties plaatsvonden en hij zou hiervoor geld krijgen. De leider van La Oficina de Envigado, A.R., bedreigde u bij monde van de twee mannen op de moto en liet zeggen dat ze u en uw familie zouden weten te vinden. U meldde dit bij het hoofdkantoor van de politie in Medellin waar men u eerst niet geloofde, vervolgens werden u en R. van het onderzoek afgehaald en werden jullie naar het hoofdkantoor van Medellin overgeplaatst waar jullie andere zaken toebedeeld kregen. De politie was niet bereid om beschermingsmaatregelen te nemen voor u en uw familie. U weet niet of het onderzoek naar W.Q. en zijn banden met La Oficina daarna nog werd verder gezet.

Eind 2011 moest u voor de disciplinaire raad van de politie verschijnen omdat u zaken in verband met uw medische toestand zou achtergehouden hebben bij het begin van uw loopbaan bij de politie. U verklaart dat u onschuldig bent maar dat dit met opzet bevolen werd door commandant W.Q. met als bedoeling u te laten ontslaan, hetgeen geschiedde in april 2012. Het werd u toen tevens verboden om 10 jaar lang een publiek ambt uit te oefenen. Uw collega R. bleef verder werken bij de politie. U werkte vervolgens in een ijzerwinkel en daarna voor een voedselketen in Medellin tot uw vertrek uit Colombia.

Na die eerste mondelinge bedreigingen in 2011 van W.Q. en van de 2 mannen op de moto hoorde u van familieleden dat u gezocht werd en dat er verdachte personen gezien waren en vroeg u privé-bewaking. Ook nadat u weg was bij de politie werd u nog vele keren bedreigd telkens via de telefoon, u bent een vijftal keer van adres veranderd.

In 2015 werd uw ex-collega R., die nog steeds werkzaam was bij de politie, vermoord. U linkt zijn dood aan het onderzoek dat jullie samen voerden en waarin jullie informatie over de samenwerking tussen commandant W.Q. en het hoofd van La Oficina de Envigado, A.R., aan jullie oversten doorspeelden. Toen u hoorde dat deze vriend/ex-collega R. vermoord werd, besloot u Colombia te verlaten omdat u dacht dat men u ook nog wel zou weten te vinden. Op 24 mei 2016 verliet u Colombia en op 25 mei 2016 kwam u op legale wijze in België aan en vervoegde u uw familieleden hier. Na uw vertrek uit Colombia waren er nog steeds dreigingen, kreeg uw familie schrik en zijn ze nog drie keer binnen Medellin verhuisd.

Op 23 mei 2019 werd u door de Belgische autoriteiten in het Brusselse Zuidstation gecontroleerd en werd hierbij vastgesteld dat u zich illegaal op het Belgische grondgebied bevond. Een geplande repatriëring naar Colombia op 4 juni 2019 diende geannuleerd te worden omdat u op 29 mei 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Bij terugkeer naar Colombia vreest u gedood te worden want u denkt dat de autoriteiten W.Q. nog steeds willen oppakken op basis van uw onderzoek en hij u daarom uit de weg wil laten ruimen.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming hebt u naast uw origineel paspoort geldig tot 3 december 2025, uw originele identiteitskaart en uw origineel rijbewijs, ook nog kopieën van de volgende documenten neergelegd: de geboorteakte van uw dochter, documenten van de politieschool, meerdere documenten die uw functie bij de politie aantonen, een foto van de laureaten

van de politieschool waarop u en R. ook afgebeeld staan, documenten in verband met uw ontslag bij de politie, documenten over de disciplinaire maatregel die tegen u ingesteld werd en waarbij besloten werd dat u 10 jaar lang geen publiek ambt meer mag uitoefenen, 2 bankkaarten, een studentenkaart en een kaart met uw bloedgroep op vermeld. Nadat het persoonlijk onderhoud met het CGVS op 27 juni 2019 plaatsvond stuurde uw advocate op 1 juli 2019 via elektronische post naast een begeleidend schrijven nog 9 documenten door die allemaal betrekking hebben op de disciplinaire maatregel die tegen u genomen werd en uw daaropvolgend ontslag bij de politie.

In uw administratief dossier bevinden zich tevens stukken die wijzen op een visumaanvraag voor België in het jaar 2008 met het oog op studies in België.

Op 9 juli 2019 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 22 juli 2019 diende u een beroep in tegen deze weigeringsbeslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Op 5 augustus 2019 vernietigde de RvV met haar arrest 224 610 de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) inzake de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet, anderzijds werd de motivering van de beslissing van het CGVS inzake de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet door de RvV bevestigd.

De RvV achtte, wat betreft de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c, de door het CGVS toegevoegde informatie gedateerd, temeer u bij uw verzoekschrift meer recente informatie betreffende de veiligheidssituatie in Colombia had toegevoegd. De door het CGVS toegevoegde persartikels vermochten niet deze tekortkomingen te herstellen.

Op 12 augustus 2019 werd u vrijgelaten uit het gesloten centrum.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

In eerste instantie verwijst het CGVS naar de weigeringsbeslissing die u op 9 juli 2019 betekend werd en waartegen u in beroep ging bij de RvV. De RvV oordeelde in haar arrest met nummer X dat niet kon worden aangenomen dat u een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De RvV oordeelde tevens dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet. De beoordeling hierover staat bijgevolg vast. Wat deze elementen betreft wordt hieronder de oorspronkelijke beslissing van het CGVS hernomen:

“Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

In de eerste plaats moet worden vastgesteld dat u zeer laattijdig een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Dat u op 25 mei 2016 aangekomen bent in België en dus al meer dan 3 jaar in België verblijft maar in al deze tijd nooit een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft tot het moment dat u gerepatrieerd ging worden, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vrees bij terugkeer. Van iemand die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land ontvlucht te zijn en die vreest bij terugkeer gedood te worden, kan redelijkerwijze verwacht worden dat die alles in het werk stelt om buiten zijn land van oorsprong effectieve bescherming te krijgen.

Zeker ook omdat uw familieleden in België in het verleden eveneens een asielprocedure doorlopen hebben en dus weten welke de kanalen zijn en u hierin hadden kunnen adviseren, temeer dat u stelde dat ze ook op de hoogte waren van uw problemen in Colombia (CG p.15). Bovendien was u in het verleden zelf politieagent waardoor men toch kan aannemen dat u ook zelf op de hoogte bent van de manieren waarop mensen wiens leven in gevaar is bescherming kunnen krijgen en u er ook al zeker van op de hoogte moet zijn dat het absoluut niet wenselijk is om meer dan 3 jaar illegaal op een grondgebied te verblijven en pas om internationale bescherming te vragen enkel om een nakende repatriëring wegens illegaal verblijf te vermijden. Dat u geen internationale bescherming wou vragen omdat u dan niet meer terug kon gaan naar Colombia om uw dochtertje te zien doet uiteraard evenzeer afbreuk aan de ernst van de door u ingeroepen vrees gezien u hiermee duidelijk aangeeft dat u van plan was om nog terug te keren naar Colombia, het land waarvan u beweert dat uw leven er in gevaar is (CG p.15). Gezien deze bovengeschetste context kan uw uitleg, dat u zich, ook al was u illegaal, toch voldoende veilig voelde in België (begeleidend schrijven bij mail d.d. 1 juli 2019) niet als een afdoende verklaring gelden voor uw zeer laattijdig verzoek om internationale bescherming.

Op eenzelfde manier mag het verbazen dat u na de in juni of juli 2011 geuite bedreigingen van commandant W.Q. en la Oficina de Envigado nog bent blijven werken bij de politie en ook na uw ontslag in april 2012 nog 4 jaar bent blijven wonen en werken in Colombia, hoofdzakelijk in Medellin. Dit terwijl u verklaart nog vele keren bedreigd geweest te zijn via de telefoon (CG p.11). Zelfs na de moord op uw collega R. in 2015, wat u omschrijft als de aanleiding tot uw vertrek uit Colombia, bent u nog gebleven tot 24 mei 2016 hetgeen niet wijst op een urgente noodzaak om uit vrees voor uw leven uw geboorteland te moeten ontvluchten. Gezien u La Oficina de Envigado en hun sub-organisaties beschrijft als zeer goed gestructureerd en op de hoogte van alles en iedereen in Colombia vooral door hun samenwerking met sommige politiemannen, raakt het kant noch wal dat ze klaarblijkelijk nooit in staat zouden zijn geweest u op te sporen en te vatten (CG p.14). Na de pauze tijdens het persoonlijk onderhoud zegt u plots dat u 5 keer van adres veranderd bent binnen Medellin doch deze uitspraak wordt door het CGVS ten zeerste betwijfeld gezien u zowel bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming als tijdens het persoonlijk onderhoud met het CGVS gevraagd werd naar de adressen en woonplaatsen waar u verbleef en u wanneer u naar uw meest recente verblijfplaats gevraagd werd u antwoordde dat u 1 jaar en 4-5 maanden voor uw vertrek uit Colombia verbleef op het adres Carrera 24, nr. 59/11 in Medellin. Voordien woonde u 1 jaar in Marinilla en daarvoor uw ganse leven (na uw kindertijd) in de Villahermosastraat 61 in Medellin (CG p.3-4, Verklaring DVZ). U ging ook dagelijks naar uw werk, ook uw werkplaats moet gemakkelijk geweest zijn om op te sporen. Aldus bent u niet bij machte aannemelijk te maken dat u jarenlang bedreigd werd en uw leven in gevaar was. In ieder geval blijkt nergens uit dat men daadwerkelijk op hardnekkige wijze naar u op zoek was. Zelfs indien u iets zou ontdekten hebben werd het ogenschijnlijk in de doofpot gestopt, werd u van de zaak gehaald en zelfs ontslagen en lijkt het motief weg om u jaren later hierom nog te viseren. Dat u een vrees voor uw leven inroept valt in ieder geval moeilijk te rijmen met een jarenlang verblijf in dezelfde stad.

Het is ook opmerkelijk dat u verklaarde dat dit de allereerste keer is dat u bedreigd werd omwille van zaken waar u aan werkte maar dat u deze bedreigingen van W.Q. en de 2 mannen op de moto (een paar dagen later) niet preciezer kon situeren in de tijd (CG p.9). U denkt dat het in juni of juli was, het is weinig overtuigend dat de datum van dergelijke ingrijpende gebeurtenissen niet in uw geheugen gegrift staan, zo de feiten zich werkelijk voordeden kan men toch verwachten dat u zich de datums nog zou kunnen herinneren.

Overigens tart het alle logica dat u enerzijds stelt dat uw leven in gevaar is omwille van uw werk bij de politie en dat de politie niet als prioriteit heeft haar eigen politiemensen te beschermen maar dat u anderzijds wél uw ontslag wilt aanvechten en per se bij de politie wou blijven werken (CG p.8, 10-11, 12,16 en neergelegde stukken d.d.1 juli 2019 in casu conclusie van advocaat in 2012 (groene farde nr.12 stuk 8). Hiermee geeft u aan dat u eigenlijk wel wou blijven werken als politieagent terwijl u tegelijkertijd net omwille van het feit dat u politieman was problemen kreeg en voor uw leven vreesde waardoor u uiteindelijk uw geboorteland verliet. Ook deze vaststelling doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder kadert het niet in een logisch geheel dat u en uw collega R. in 2011 werkten op de zaak van W.Q. en dat jullie beiden hierom bedreigd werden en dat u poneert dat u door tussenkomst van W.Q. ontslagen werd uit het politiekorps om te verhinderen dat u verder ging met uw onderzoek terwijl uit uw verklaringen blijkt dat R. niet ontslagen werd maar gewoon op een andere zaak gezet werd (CG p.12).

U verklaart dit door toe te lichten dat uw rol in het onderzoek zwaarder doorwoog dan de rol die R. speelde doch ook bij deze verklaringen dient een kanttekening geplaatst te worden. Indien uw rol immers zwaarder doorwoog in het bezwarende onderzoek tegen W.Q. valt toch moeilijk te begrijpen, dat u, hoewel u verklaart jarenlang bedreigingen te hebben ontvangen, niet gedood werd, terwijl uw collega R. jaren later wél gedood werd, volgens uw verklaringen omwille van datzelfde onderzoek dat jullie jaren eerder samen voerden. Zoals eerder al vermeld, kan het toch niet zo moeilijk geweest zijn om u op te sporen gezien u na uw ontslag bij de politie bent blijven wonen en werken in Medellin (op een jaar in Marinilla na wat op een afstand van 50km van Medellin ligt). R. was overigens nog in functie als politieman toen hij gedood werd, in de COI gevonden in persartikels op het internet staat dat hij gedood werd omdat hij weigerde diensten te verlenen aan de misdaadbende Los Pesebreros, iets heel anders dan wat u vertelt (zie informatie in blauwe farde van het administratief dossier). U kunt kortom niet aannemelijk maken dat R. gedood werd omwille van het onderzoek dat jullie samen jaren eerder gevoerd hebben en bijgevolg kunt u zich niet baseren op het feit dat R. gedood werd om uw vrees op een afdoende wijze aan te tonen.

Het mag verder ten zeerste verbazen dat u commandant W.Q. naar voren schuift als de spilfiguur waar alles om draait en als diegene die de oorzaak is van al uw problemen die er uiteindelijk toe geleid hebben dat u Colombia diende te ontvluchten in 2016 maar dat u omzeggens niks weet te vertellen over wat er na uw vertrek bij de politie in 2012 met hem gebeurde, welke functies hij nog uitoefende. U heeft geen weet van andere zaken waar hij eventueel bij betrokken is of was, u weet zelfs niet of hij al dan niet nog in leven is (CG p.13). Redelijkerwijze kan men toch wel verwachten dat u het reilen en zeilen van commandant W.Q. met argusogen zou volgen om te kunnen inschatten op welke manier hij u nog schade zou kunnen berokkenen, u verklaarde immers dat hij u persoonlijk bedreigde en er ook persoonlijk voor zorgde dat u ontslagen werd bij het politiekorps. Dat u niet eens moeite gedaan heeft om op te zoeken of deze W.Q. nog leefde of nog in een machtspositie zat waardoor hij u kon treffen doet op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Een vrij simpele internetopzoeking leert immers dat commandant W.Q. verdacht werd van betrokkenheid bij moorden in het kader van de 'falso positivos' in 1999. Naar aanleiding van het onderzoek in deze specifieke zaak zat hij voor korte tijd in de gevangenis in Bogota (2014) en later ook in Meta (2016) maar hij kon zijn politionele functies heropnemen en (na Itaqui dat deel uitmaakt van de metropole regio rond Medellin in het departement Antioquia waar hij werkzaam was toen u er werkte) werkte vervolgens bij de politie in het departement Meta, eind 2017 was hij woonachtig in Bucaramanga in het departement Santander en nog steeds in functie. In ieder geval toont dit aan dat W.Q. niet onaanraakbaar is en dat het niet enkel uw onderzoek – voor zover daar geloof kan aan gehecht worden – is, dat hem in nauwe schoentjes kon brengen. De informatie over W.Q. werd toegevoegd aan de blauwe farde van uw administratief dossier. Dat u niet in staat bent meer informatie te verschaffen over W.Q., uw belager, relativeert in ernstige mate uw vrees voor vervolging.

Eveneens in het oog springend is uw bewering als zou u zijn bedreigd door A.R., de baas van La Oficina de Envigado die volgens u onder een hoedje speelde met W.Q.. De 2 mannen op de moto zouden van La Oficina de Envigado geweest zijn en zouden u in naam van hun baas A.R. in juni of juli 2011 bedreigd hebben (CG p.8-9, 11, 14). Het wekt dan ook wel enige verbazing dat in persartikels te lezen staat dat A.R. van La Oficina op 21 mei 2008 gearresteerd werd – geruime tijd voor jullie onderzoek dus – en daarna een lange gevangenisstraf uitzat en pas onlangs in 2018 is vrijgekomen (deze informatie bevindt zich in de blauwe farde van het administratieve dossier). Hieruit kan enerzijds geconcludeerd worden dat uw onderzoek hem weinig meer schade kon berokkenen gezien er al genoeg aantijgingen en veroordelingen tegen hem liepen. Anderzijds blijkt nergens uit uw verklaringen dat u ervan op de hoogte was dat A.R. toen hij u bedreigde, in de gevangenis zat. Logischerwijze had u dit wel vermeld indien u daar van op de hoogte was, dat u dit niet deed wijst er andermaal op dat u niet de waarheid vertelt over uw asielmotieven.

Volledigheidshalve kan men zich ook de vraag stellen waarom uw familie waarvan u zegt dat ook zij bedreigd werden en dienden te verhuizen binnen Medellin geen klacht indienden of beschermingsmaatregelen vroegen waarvan u dan bewijzen zou kunnen voorleggen. Bovendien kan men zich tevens afvragen waarom zij, moesten de feiten zich echt afgespeeld hebben, niet ook Colombia ontvlucht zijn. Allemaal zaken die de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen bijkomend onderstrepen. Bovendien moet er op gewezen worden dat u zelf geen echte bescherming heeft gezocht in Colombia. Er dient in dit verband vermeld te worden dat internationale bescherming pas kan ingeroepen worden wanneer alle nationale rechtsmiddelen op redelijke wijze zijn uitgeput, wat in uw geval niet zo is.

Het gegeven dat u tussen 2009 en april 2012 bij de politie in Medellin werkzaam was, wordt op zich niet betwist. Gezien de bovenstaande vaststellingen en observaties wordt echter geen geloof gehecht aan de door u naar voren geschoven asielmotieven. Het loutere gegeven dat u in het verleden werkzaam was als politieman volstaat op zich niet om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Bovendien bent u na uw loopbaan bij de politie nog 4 jaar in Colombia blijven wonen en werken.

Er dient dan ook besloten te worden dat u doorheen uw verklaringen geen enkel geloofwaardig element hebt aangehaald dat zou ondersteunen dat u bij terugkeer gedood zou worden omwille van de redenen die u aanhaalde.

Samenvattend kan dus gesteld worden dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet te lopen.

Wat de door u neergelegde documenten betreft dient vastgesteld te worden dat deze allen betrekking hebben op uw identiteit, nationaliteit en uw verleden als lid van de Colombiaanse Nationale Politie. U wenst verder met de neergelegde documenten aan te tonen dat uw ontslag doelbewust gebeurde en men drogredenen hanteerde om u te kunnen ontslagen. U legt inderdaad een hele hoop documenten neer waarin het gaat over uw lichamelijke conditie waarover u zaken zou verzwegen hebben en dat u daarom ontslagen werd en voor 10 jaar verboden werd een publiek ambt uit te oefenen. Uw wederwoord daartegen en de uitleg van uw Colombiaanse advocaat en een arts komen hierin ook aan bod. Zelfs indien een drogreden werd gehanteerd om u te ontslagen dient zelfs in dat geval door het CGVS vastgesteld te worden dat hierdoor niet aangetoond wordt dat dit gebeurde omwille van de gevoelige interne onderzoeken die u in 2011 voerde en zelfs indien het wél daarom zou zijn kan dit ontslag en het verbod om 10 jaar een publiek ambt te bekleden niet gekwalificeerd worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade in de zin van subsidiaire bescherming. Objectief gezien tonen de door u neergelegde stukken trouwens enkel aan dat u ontslagen werd omwille van fraude.

Er is geen enkel bewijsstuk neergelegd dat bij machte is de door u naar voren geschoven asielmotieven aan te tonen. U legde immers niets neer waaruit blijkt dat u of uw familieleden daadwerkelijk bedreigd werden, geen klacht, geen vraag tot beschermingsmaatregelen, niks. Het loutere gegeven dat R. Soto jaren nadat jullie samenwerkten vermoord werd kan op geen enkele manier aantonen dat met u hetzelfde zou gebeuren. Er is geen enkele reden om aan te nemen dat R. Soto gedood werd omwille van het onderzoek dat jullie samen voerden, in de artikels gevonden op internet staat te lezen dat R., en voordien ook een andere politieman zouden gedood zijn omdat ze weigerden diensten te verlenen aan Los Pesebreros, een misdaadbende in Medellin (deze informatie werd toegevoegd aan de blauwe farde van het administratieve dossier).

Volledigheidshalve maar los van het bovenstaande dient nog vermeld te worden dat uw broer C.A.A.C., die in 2001 een verzoek om internationale bescherming indiende, als naam van een zijner broers 'J.F.' vermeldde, een naam of een broer die u niet opgaf bij het registreren van uw familiegegevens."

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De RvV vernietigde in haar arrest met nr. 224 610, de beslissing van het CGVS inzake de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c, omdat de RvV het noodzakelijk achtte te beschikken over actuele en specifieke landeninformatie teneinde een reëel risico op ernstige schade te kunnen beoordelen op het tijdstip van het vellen van een arrest.

Hieronder vindt u de meest recente beoordeling:

Uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten

afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van 7 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombie_situation_securitaire_20180607.pdf, en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf, blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander (regio Catatumbo), Arauca, de Pacific regio (Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco), Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 slechts 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen 458 burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld is bijgevolg zeer beperkt in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, namelijk 50 miljoen in 2019 <http://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population/>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, de Pacific regio, Antioquia, Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen.

Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel gevisieerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 23 december 2019 een schending aan van "Artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens"; "Artikels 48/3, 48/6, §5 en 62, §2 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen"; "artikels 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen"; "Zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur".

Wat betreft verzoekers laattijdig verzoek om internationale bescherming, verwijst verzoeker naar de Memorie van Toelichting bij de wet van 21 november 2017 ("De niet-naleving van deze termijnen kan niet leiden tot afwijzing van het verzoek. Artikel 10, lid 1, van Richtlijn 2013/32/EU stelt immers dat lidstaten verzoeken om internationale bescherming niet mogen afwijzen of van behandeling uitsluiten louter op grond van het feit dat zij niet zo snel mogelijk zijn gedaan."). Verzoeker benadrukt na de moord op zijn collega R. alles te hebben geregeld om zo snel mogelijk te kunnen vluchten uit Colombia en betoogt dat die reactie veel belangrijker is om zijn vrees voor vervolging in te schatten, dan de datum waarop hij zijn verzoek tot internationale bescherming ingediend heeft.

Verder herneemt verzoeker dat hij vanaf het moment dat hij bedreigd werd, in de vijf jaar dat hij nog in Medellín woonde vijf keer van adres veranderd is, zoals hij uitlegde tijdens zijn gehoor. Verzoeker betoogt dat het feit dat hij "zoveel van woonplaats verhuisde is een sterke aanwijzing dat hij, ook al verbleef hij nog in Medellín, zeer voorzichtig was en zijn voorzorgen nam om onder de radar te blijven, nadat hij compromitterende informatie had aan het licht gebracht over corruptie binnen de politie en linken met paramilitaire bendes". Dat hij private bescherming aanvroeg getuigt daar volgens verzoeker eveneens van. Verzoeker voert aan dat verweerder dit belangrijke element echter niet betreft in haar onderzoek naar de nood aan internationale bescherming van verzoeker, wat in strijd is met de zorgvuldigheidsplicht en met artikels 48/3 en 48/6, § 5 van de wet van 15.12.1980.

Verzoeker legt voorts uit dat hij, die onderzoek deed naar corruptie en linken blootlegde tussen de politie en paramilitaire bendes, uiteraard met het oog op het "transparanter" maken van de politie, zelf voor zagezegde fraude ontslagen werd en zo monddood gemaakt binnen de politie. Hij wijst erop dat de absurditeit van de reden waarom hij ontslagen werd, duidelijk volgt uit de verschillende documenten die hij neerlegde, waaronder de klacht die hij indiende. Verzoeker meent dat aldus niet kan verbazen dat hij hiertegen reageerde, integendeel.

Gelet op de objectieve informatie over corruptie in Colombia is het feit dat verweerder vaststelde dat de straf die aan verzoeker opgelegd werd disproportioneel was voor een ontslag als politieagent louter omwille van gezondheidsredenen, volgens verzoeker een bijzonder sterke aanwijzing dat hij wel degelijk de waarheid spreekt over de problemen die hij ondervond nadat hij linken blootlegde tussen een politiecommandant en de Oficina de Envigado. Verzoeker wijst erop dat de paramilitaire groep volgens de meest recente COI Focus nog steeds één van de machtigste paramilitaire groepen in Medellín is (p. 42).

Verzoeker verduidelijkt dat hij zwaarder gestraft werd dan R. omdat verzoeker een grotere rol in het onderzoek speelde. Waar verweerder stelde dat *“uit de informatie die zij vond zou blijken dat R. vermoord werd omdat hij weigerde mee te werken met de criminele bende Los Pesebreros”*, wordt dit volgens verzoeker *“in de informatie die tegenpartij aanbracht enkel als hypothese voorgesteld, en niet als het motief van de moord”*. Het CGVS toont volgens verzoeker niet aan dat de moord op de collega van verzoeker om andere redenen gebeurde dan deze die verzoeker aanhaalt, in tegenstelling tot wat zij doet uitschijnen in de bestreden beslissing.

Dat verzoeker niet perfect op de hoogte was van wat er nadien met W.Q. is gebeurd, doet volgens verzoeker geen afbreuk aan de problemen die hij ondervond en waarvoor hij uit Colombia vluchtte. Hij oppert dat de bijgebrachte informatie over W.Q. echter bijzonder nuttig is voor het verzoek van verzoeker, nu deze bewijst dat *“hij inderdaad het profiel heeft om banden te hebben met criminele bendes en zelfs even gevangen genomen werd”*.

Verzoeker legt uit dat hij geen beschermingsmaatregelen vroeg aan de Colombiaanse autoriteiten omwille van de onmacht die hij ervaren heeft *“toen hij de corrupte samenwerking tussen commandant Quintero aan de bende La Oficina ontdekte, en vervolgens, toen hij op disproportioneel zware wijze gestraft en ontslagen werd”*. Verzoeker verwijst naar de richtlijnen van UNHCR van 2015 en naar de COI Focus aangaande de aanwezigheid van gewapende groepen in Medellín en de corruptie.

Verzoeker herneemt dat de door hem neergelegde documenten aantonen dat hij op bijzondere wijze gestraft werd, wat niet betwist wordt, en meent daarmee aan te tonen dat hij in het verleden reeds vervolgd werd voor zijn (toegeschreven) publieke opinie naar aanleiding van zijn onderzoek naar corruptie binnen de politie.

In een tweede middel voert verzoeker een schending aan *“Artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens”; “Artikels 48/4, §2, c) en 62, §2 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”; “artikels 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen”; “Zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”*.

Verzoeker wijst erop dat hij een beroep indiende tegen de eerste beslissing van de commissaris-generaal van 9 juli 2019, waarbij hij recentere informatie aanbracht waaruit blijkt dat de situatie verergerd was in Colombia, en dat de Raad de eerste beslissing van de commissaris-generaal vernietigde bij arrest nr. 224 610 van 5 augustus 2019.

Verzoeker betoogt dat verweerder zich opnieuw op precies die informatie (de COI Focus van juni 2018) baseert waarvan de Raad reeds oordeelde dat ze niet actueel genoeg is om de veiligheidssituatie in Colombia, meer bepaald Medellín, te analyseren. Verzoeker voert een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

Verzoeker wijst er tevens op dat verweerder in de tweede weigeringsbeslissing besloot dat niet kan worden vastgesteld dat burgers *in Colombia* een risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, maar dat met geen woord wordt gerept over Medellín. Dit terwijl de Raad oordeelde dat er vooral nood is aan actuele informatie over de humanitaire en veiligheidssituatie *in de stad Medellín*. Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing is gebaseerd op gedateerde informatie en op geografisch niet relevante informatie. Hij stelt dat dit des te meer klemmt *“gelet op het feit dat tegenpartij op 13.11.2019, dus twee weken voor de bestreden beslissing genomen werd, een nieuwe COI-Focus publiceerde op haar website, met daarin recentere informatie over de veiligheidssituatie in Colombia”* en een hoofdstuk over Medellín.

In een derde middel voert verzoeker een schending aan *“Artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens”; “Artikels 48/4, §2, c) en 62, §2 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”; “artikels 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen”; “Zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”.*

Verzoeker verwijst naar de nieuwe COI Focus betreffende de veiligheidssituatie in Colombia en stelt vast dat *“er in Colombia ten minste vijf binnenlandse gewapende conflicten aan de gang zijn die verder escaleren, met alle gevolgen van dien (p.7-9)”*. Uit de COI-Focus van 13 november 2019 blijkt volgens verzoeker dat *“de veiligheidssituatie in het ganse land er verder op achteruit is gegaan en bijzonder precair is in een aantal regio’s, waaronder de regio Antioquia, waar verzoeker vandaan komt”*. Verzoeker wijst er tevens op dat de VN Veiligheidsraad in oktober 2019 aan de alarmbel trok, *“daar het gewapend conflict nog verder dreigt te ontaarden”* (UN Security Council, *Colombia’s Peace-Consolidation Efforts Need Firm Support as Former Guerillas Plan to Take Up Arms Again, Special Representative Tells Security Council*, 10.10.2019).

Verzoeker wijst erop dat de COI-Focus minstens vijf gewapende conflicten onderscheidt in Colombia volgens de definitie van het ICRC, en dus volgens de internationaal humanitair rechterlijke definitie. Hij stelt dat het criterium om te bepalen of er sprake is van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15.12.1980 echter ruimer is dan de internationaal humanitairrechterlijke definiëring van het begrip *“binnenlands gewapend conflict”*, wat werd benadrukt door het Europees Hof van Justitie in het arrest Diakité (C-285/12 van 30.1.2014, § 34). Het escalierend geweld in Medellín de voorbije jaren, is precies het gevolg van een conflict tussen meerdere gewapende groeperingen die over de controle van de stad strijden, zoals volgt uit de COI-Focus van 13 november 2019, aldus het verzoekschrift. Uit de COI-Focus volgt volgens verzoeker dat *“verschillende georganiseerde gewapende groepen die actief zijn in Colombia (zie overzicht p11) eveneens actief zijn in de stad Medellín, waaronder Oficina de Envigado of La Oficina, het AGC, de ELN en Mexicaanse drugskartels”*. Hij stelt dat de gewapende strijd die zich afspeelt in Medellín tussen deze gewapende groepen een *“binnenlands gewapend conflict”* betreft zoals gedefinieerd in het arrest *“Diakité”* door het Europees Hof van Justitie, en dus in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15.12.1980. Verzoeker besluit dat uit de *“COI-Focus van 13.11.2019 volgt dat het land, en ook de stad Medellín, de voorbije jaren opnieuw in een geweldspiraal afgegleden zijn, die een enorme impact heeft op de burgerbevolking”*, die het slachtoffer zijn van het extreem geweld dat gehanteerd wordt door gewapende groeperingen, wat een massale ontheemding uit steden zoals Medellín tot gevolg heeft.

In hoofddeorde wordt gevraagd verzoeker als vluchteling te erkennen; in subsidiaire orde, de subsidiaire bescherming aan verzoeker toe te kennen; in meest subsidiaire orde, de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Stukken

Verzoekende partij heeft op 3 juli 2020 een aanvullende nota neergelegd met volgende stukken:

- *“Het gaat om de vertaling van één van de artikels die hij vroeger neerlegde, over de moord op zijn oud-collega, R. S. G.. Het artikel bevestigt het feit dat hij door onbekenden vermoord werd, evenals het feit dat hij, zoals voerzoeker destijds, lid van de inlichtingendienst van de politie was (stuk 1).*
- *Lid van de inlichtingendienst betekent dat verzoeker en de andere personen van deze dienst als taak hadden de georganiseerde banden op te sporen. Het is via dit onderzoekswerk dat verzoeker kon vaststellen dat zijn overste W. Q. nauwe banden met de groep la Oficina de Envigado had. Een in Colombia niet uitzonderlijk geval van banden tussen politie en paramilitairen. Een artikel uit de krant El Tiempo van 20.10.2016, met vertaling waaruit blijkt dat W. Q. kolonel bij de Colombiaanse politie geworden is, ondanks het feit dat hij beschuldigd werd van “valse positieven”, namelijk moorden plegen op onschuldige burgers om hen nadien als guerrillastrijders te kunnen voordoen (stuk 2).*
- *Informatie verkregen via “Google search”, waaruit blijkt dat W. Q. tot vandaag kolonel bij de politie is (stuk 3).”*

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt.

Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Op 29 mei 2019 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in, stellende dat hij in geval van terugkeer naar Colombia vreesde te worden vermoord omwille van zijn voormalig werk bij de politie. De commissaris-generaal nam op 9 juli 2019 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd bij arrest nr. 224 610 van 5 augustus 2019, omdat de door het CGVS toegevoegde informatie gedateerd en niet actueel was en de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet in hoofde van verzoeker in de weg stond:

“2.3.5.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal dat “(h)owel (...) blijkt dat crimineel en bendegerelateerd geweld in de (groot)steden, zoals Medellin, prominent aanwezig is, (...) niet gesteld (kan) worden dat er voor burgers in Medellin in het departement Antioquia actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict”.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal bij zijn evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Colombia het (gedateerde) rapport “Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia” van UNHCR van september 2015 en de COI Focus “Republique de Colombie. Situation sécuritaire” van 7 juni 2018 (adm. doss., stuk 10, map met landeninformatie, nrs. G en I) in rekening neemt. Het laatstgenoemde document bevat voornamelijk informatie uit de periode tussen juli 2017 tot mei 2018 en is op algemene wijze opgesteld.

Verzoeker voegt bij het verzoekschrift meer recente informatie waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie en de humanitaire situatie in Colombia na die periode verergerde. Het betreft enerzijds algemene cijfergegevens van OCHA waaruit een toename van aanvallen tegen de burgerbevolking, van gewapende acties en van gedwongen interne verplaatsingen kan blijken (stukkenbundel verzoeker, stuk 3). Deze informatie heeft evenwel geen betrekking op Medellin. Anderzijds betreft het twee artikelen van ICRC van 28 maart 2019 waaruit blijkt dat de humanitaire situatie in de afgelegen en arme gebieden in Colombia verslechterde (stukkenbundel verzoeker, stukken 4 en 5). Ook deze informatie heeft niet specifiek betrekking op de situatie in Medellin.

Voorgaande elementen zijn een aanwijzing dat de veiligheidssituatie in Colombia precair is. Bijgevolg is het noodzakelijk dat de Raad beschikt over actuele en specifieke landeninformatie teneinde een reëel risico op ernstige schade te kunnen beoordelen op het tijdstip van het vellen van een arrest. Het document COI Focus “Republique de Colombie. Situation sécuritaire”, dat gedateerd is op 7 juni 2018, is gelet op het voorgaande niet voldoende actueel om afdoende te beoordelen of verzoeker, wanneer hij terugkeert naar Colombia, een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. A fortiori is het voornoemde rapport van UNHCR van september 2015 onvoldoende actueel.

De persartikels die zich in het administratief dossier bevinden (adm. doss., stuk 10, map met 'landeninformatie, nr. H), vermogen deze tekortkomingen niet te herstellen. Vooreerst kan de betrouwbaarheid van deze bronnen door de Raad niet worden nagegaan. Bovendien betreft het slechts momentopnames en kan eruit niets worden afgeleid over de humanitaire situatie in en de leefbaarheid van de stad Medellin. Ten slotte werden een aantal van deze persartikels ook meer dan één jaar geleden geschreven.

Gezien de Raad in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing, voor wat betreft de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.”.

2.4.2. De Raad oordeelde tevens in voormeld arrest van 5 augustus 2019 dat niet kon aangenomen worden dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en dat verzoeker evenmin aantoonde in aanmerking te komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift ingaat tegen de motieven van de bestreden beslissing van 9 juli 2019 – die in de bestreden beslissing van 27 november 2019 werden geciteerd en hernomen. Deze motieven werden reeds in beroep aangevochten en door de Raad beoordeeld bij voormeld arrest van 5 augustus 2019:

“Verzoeker verklaart dat hij bij een terugkeer naar Colombia vreest gedood te worden omwille van een onderzoek dat hij samen met zijn collega gevoerd had toen hij bij de politie werkte in Medellin, waarbij banden tussen de politiecommandant W. Q. en de criminele organisatie La Oficina de Envigado aan het licht zouden zijn gekomen. Verzoeker zou hierdoor verschillende keren bedreigd zijn geweest en in 2012 zou hij bij de politie zijn ontslagen. Zijn collega die met hem het onderzoek gevoerd zou hebben, zou in 2015 vermoord zijn. Op 24 mei 2016 heeft verzoeker Colombia verlaten.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Zo vormt het gegeven dat verzoeker pas na drie jaar verblijf in België besloot om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen een contra-indicatie voor de ernst van zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming. Verzoekers gedrag kan immers bezwaarlijk getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Verdrag van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Verzoekers laattijdige asielaanvraag stemt dan ook niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees, temeer nu verzoeker had kunnen worden geadviseerd door zijn in België aanwezige familieleden, die op de hoogte zouden zijn van zijn problemen in Colombia en die in het verleden eveneens een asielprocedure doorlopen hebben en dus weten welke de kanalen zijn, en hij bovendien in het verleden zelf politieagent was en dus kan worden aangenomen dat hij op de hoogte is van de manieren waarop mensen wiens leven in gevaar is bescherming kunnen krijgen en van de omstandigheid dat het absoluut niet wenselijk is om pas na een verblijf van meer dan drie jaar op het grondgebied internationale bescherming te vragen om een nakende repatriëring wegens illegaal verblijf te vermijden. Verzoekers verklaring waarom hij (nog) geen verzoek om internationale bescherming had ingediend, met name dat hij dan niet meer naar Colombia kon teruggaan om zijn dochtertje te zien (administratief dossier, (hierna: adm. doss.), stuk 5, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15), doet evenzeer afbreuk aan de ernst van de door hem ingeroepen vrees. Hiermee geeft verzoeker immers duidelijk aan dat hij van plan is om nog naar Colombia terug te keren. De Raad stelt vast dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoonde die het tijdig indienen van een verzoek om internationale bescherming redelijkerwijze zouden kunnen verhinderen. Waar verzoeker aanvoert dat hij zich wel degelijk informeerde naar de mogelijkheid om internationale bescherming te vragen, doch dat hem werd gezegd dat een verzoek zou worden geweigerd omwille van laattijdigheid, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet in concreto wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Bovendien laat hij na te verduidelijken wanneer hij zich hierover dan wel geïnformeerd zou hebben.

Voorts treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze vaststelt dat het mag verbazen dat verzoeker na de in juni of juli 2011 geuite bedreigingen van de politiecommandant W. Q. en La Oficina de Envigado nog is blijven werken bij de politie en dat verzoeker ook na zijn ontslag bij de politie in april 2012 nog vier jaar is blijven wonen en werken in Colombia, hoofdzakelijk in Medellin, terwijl hij volgens zijn verklaringen nog vele keren via de telefoon bedreigd zou zijn geweest (adm. doss., stuk 5, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). Het is eveneens weinig aannemelijk dat verzoeker, zo hij daadwerkelijk vreest voor zijn leven, na de moord op zijn ex-collega bij de politie in 2015, wat volgens hem de aanleiding van zijn vertrek uit Colombia is geweest, nog tot 24 mei 2016 in Colombia is gebleven. In de bestreden beslissing wordt hierover verder nog het volgende gesteld:

“Gezien u La Oficina de Envigado en hun sub-organisaties beschrijft als zeer goed gestructureerd en op de hoogte van alles en iedereen in Colombia vooral door hun samenwerking met sommige politiemannen, raakt het kant noch wal dat ze klaarblijkelijk nooit in staat zouden zijn geweest u op te sporen en te vatten (CG p.14). Na de pauze tijdens het persoonlijk onderhoud zegt u plots dat u 5 keer van adres veranderd bent binnen Medellin doch deze uitspraak wordt door het CGVS ten zeerste betwijfeld gezien u zowel bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming als tijdens het persoonlijk onderhoud met het CGVS gevraagd werd naar de adressen en woonplaatsen waar u verbleef en u wanneer u naar uw meest recente verblijfplaats gevraagd werd u antwoordde dat u 1 jaar en 4-5 maanden voor uw vertrek uit Colombia verbleef op het adres Carrera 24, nr. 59/11 in Medellin. Voordien woonde u 1 jaar in Marinilla en daarvoor uw ganse leven (na uw kindertijd) in de Villahermosastraat 61 in Medellin (CG p.3-4, Verklaring DVZ). U ging ook dagelijks naar uw werk, ook uw werkplaats moet gemakkelijk geweest zijn om op te sporen. Aldus bent u niet bij machte aannemelijk te maken dat u jarenlang bedreigd werd en uw leven in gevaar was. In ieder geval blijkt nergens uit dat men daadwerkelijk op hardnekkige wijze naar u op zoek was. Zelfs indien u iets zou ontdekt hebben werd het ogenschijnlijk in de doofpot gestopt, werd u van de zaak gehaald en zelfs ontslagen en lijkt het motief weg om u jaren later hierom nog te viseren. Dat u een vrees voor uw leven inroept valt in ieder geval moeilijk te rijmen met een jarenlang verblijf in dezelfde stad.”

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te weerleggen of te ontkrachten. Door nogmaals te herhalen dat hij meermaals verhuisd is, beperkt hij zich tot een herhaling van wat hij eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) (na de pauze, in strijd met eerdere verklaringen) reeds heeft verklaard. Het louter herhalen van zijn verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (cf. RvS 10 maart 2006, nr. X; RvS 4 januari 2006, nr. X). Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Bovendien doet dit geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker ook na zijn ontslag bij de politie is blijven werken en dat ook zijn werkplaats gemakkelijk op te sporen moet zijn geweest. De loutere bewering (post factum) in het verzoekschrift dat hij steeds een andere weg nam om te gaan werken, volstaat niet om dit motief te ontkrachten, laat staan te weerleggen. Dat het verlaten van zijn land van herkomst voor verzoeker een moeilijke beslissing is geweest omwille van de aanwezigheid van zijn dochter aldaar, is begrijpelijk, doch dit verklaart niet waarom deze beslissing zo lang op zich heeft laten wachten indien hij daadwerkelijk een vrees had om net zoals zijn ex-collega bij de politie te worden gedood.

Daarbij komt dat het weinig geloofwaardig is dat verzoeker enerzijds stelt dat zijn leven in gevaar is omwille van zijn werk bij de politie en dat de politie niet als prioriteit heeft haar eigen politiemensen te beschermen, maar dat hij anderzijds wél zijn ontslag wou aanvechten en per se bij de politie wou blijven werken. Ook de vaststelling dat verzoeker aangaf dat hij wou blijven werken als politieagent terwijl hij tegelijkertijd net omwille van zijn werk als politieman problemen kreeg en voor zijn leven vreesde waardoor hij uiteindelijk zijn geboorteland verliet, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen en vrees. Dat zijn ontslag bij de politie onrechtvaardig zou zijn geweest en dat hij voor de job gestudeerd had en het werk wou blijven doen, kan niet rechtvaardigen dat verzoeker zijn leven op het spel zet door toch te trachten zijn job bij de politie te behouden. Dat verzoeker wilde blijven werken bij de politie, terwijl hij verklaarde dat zijn leven hierdoor in gevaar was en dat hij er niet beschermd kon worden, ondermijnt wel degelijk zijn vrees voor vervolging.

Verder acht de Raad het totaal ongeloofwaardig dat verzoeker ontslagen werd uit het politiekorps om te verhinderen dat hij verder ging met het onderzoek tegen de politiecommandant W. Q., terwijl zijn collega bij de politie die samen met hem dit onderzoek voerde niet ontslagen werd maar gewoon op een andere zaak werd gezet. Verzoeker volhardt in zijn verklaring hiervoor dat zijn rol in het onderzoek zwaarder was dan deze van zijn collega, doch hiermee slaagt hij er niet in de volgende pertinente overwegingen van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten:

“Indien uw rol immers zwaarder doorwoog in het bezwarende onderzoek tegen W. Q. (...) valt toch moeilijk te begrijpen, dat u, hoewel u verklaart jarenlang bedreigingen te hebben ontvangen, niet gedood werd, terwijl uw collega R. (...) jaren later wél gedood werd, volgens uw verklaringen omwille van datzelfde onderzoek dat jullie jaren eerder samen voerden.

Zoals eerder al vermeld, kan het toch niet zo

moeilijk geweest zijn om u op te sporen gezien u na uw ontslag bij de politie bent blijven wonen en werken in Medellin (op een jaar in Marinilla na wat op een afstand van 50km van Medellin ligt). R. (...) was overigens nog in functie als politiemann toen hij gedood werd, in de COI gevonden in persartikels op het internet staat dat hij gedood werd omdat hij weigerde diensten te verlenen aan de misdaadbende Los Pesebreros, iets heel anders dan wat u vertelt (zie informatie in blauwe farde van het administratief dossier). U kunt kortom niet aannemelijk maken dat R. (...) gedood werd omwille van het onderzoek dat jullie samen jaren eerder gevoerd hebben en bijgevolg kunt u zich niet baseren op het feit dat R. (...) gedood werd om uw vrees op een afdoende wijze aan te tonen."

Verzoeker voert nog aan dat het gemakkelijker was om zijn ex-collega te raken daar deze, aangezien hij nog bij de politie werkte, gemakkelijk teruggevonden kon worden en bovendien in een gevaarlijkere wijk woonde en werkte. Hij weerlegt hiermee evenwel niet de overweging in de bestreden beslissing dat het toch niet zo moeilijk geweest kan zijn om hem op te sporen gezien hij na zijn ontslag bij de politie is blijven wonen en werken in Medellin. Zo zijn rol in het onderzoek naar de politiecommandant inderdaad zwaarder was dan deze van zijn ex-collega, kan worden aangenomen dat hij eerder dan zijn ex-collega zou zijn gedood, quod non.

Door in het verzoekschrift nog te stellen dat de commissaris-generaal met de persartikels op het internet, aanwezig in het administratief dossier, niet aantoon dat de moord op zijn ex-collega om andere redenen heeft plaatsgevonden dan deze die hij heeft aangehaald, wijst de Raad erop dat het verzoeker toekomt om zijn vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Het gegeven dat zijn verklaringen verschillen van wat in persartikels beschreven staat, komt de geloofwaardigheid van zijn verklaringen niet ten goede. Verzoeker brengt geen objectieve elementen aan waaruit zou blijken dat deze persartikels gestoeld zijn op onjuiste informatie.

Tevens wordt in de bestreden beslissing nog op goede gronden het volgende gesteld:

"Het mag verder ten zeerste verbazen dat u commandant W. Q. (...) naar voren schuift als de spilfiguur waar alles om draait en als diegene die de oorzaak is van al uw problemen die er uiteindelijk toe geleid hebben dat u Colombia diende te ontvluchten in 2016 maar dat u omzeggens niks weet te vertellen over wat er na uw vertrek bij de politie in 2012 met hem gebeurde, welke functies hij nog uitoefende. U heeft geen weet van andere zaken waar hij eventueel bij betrokken is of was, u weet zelfs niet of hij al dan niet nog in leven is (CG p.13). Redelijkerwijze kan men toch wel verwachten dat u het reilen en zeilen van commandant W. Q. (...) met argusogen zou volgen om te kunnen inschatten op welke manier hij u nog schade zou kunnen berokkenen, u verklaarde immers dat hij u persoonlijk bedreigde en er ook persoonlijk voor zorgde dat u ontslagen werd bij het politiekorps. Dat u niet eens moeite gedaan heeft om op te zoeken of deze W. Q. (...) nog leefde of nog in een machtspositie zat waardoor hij u kon treffen doet op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Een vrij simpele internetopzoeking leert immers dat commandant W. Q. (...) verdacht werd van betrokkenheid bij moorden in het kader van de 'falso positivos' in 1999. Naar aanleiding van het onderzoek in deze specifieke zaak zat hij voor korte tijd in de gevangenis in Bogota (2014) en later ook in Meta (2016) maar hij kon zijn politionele functies heropnemen en (na Itaqui dat deel uitmaakt van de metropole regio rond Medellin in het departement Antioquia waar hij werkzaam was toen u er werkte) werkte vervolgens bij de politie in het departement Meta, eind 2017 was hij woonachtig in Bucaramanga in het departement Santander en nog steeds in functie. In ieder geval toont dit aan dat W. Q. (...) niet onaanraakbaar is en dat het niet enkel uw onderzoek – voor zover daar geloof kan aan gehecht worden – is, dat hem in nauwe schoentjes kon brengen. De informatie over W. Q. (...) werd toegevoegd aan de blauwe farde van uw administratief dossier. Dat u niet in staat bent meer informatie te verschaffen over W. Q. (...), uw belager, relativeert in ernstige mate uw vrees voor vervolging."

Van een verzoeker om internationale bescherming kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. De nalatige handelingen van verzoeker, die veel verder gaan dan het louter afstand nemen van zijn vijanden tijdens zijn dienstjaren, wijzen evenwel op een gebrek aan interesse en doen, samen met al het voorgaande, ernstige twijfels rijzen over de ernst van zijn vrees voor vervolging. Hierbij dient overigens te worden benadrukt dat van een verzoeker om internationale bescherming kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen en dat actuele informatie van primordiaal belang is om de door hem geschetste vrees in te schatten, temeer nu uit het voorgaande (en uit de stukken van het administratief dossier) blijkt dat dergelijke informatie kon worden bekomen via een vrij simpele internetopzoeking waarmee men zichzelf niet in gevaar brengt. Dat verzoeker sinds mei 2016 in België verblijft, kan dan ook geen reden vormen om de situatie van de persoon door wie de door hem voorgehouden levensbedreigende problemen zijn ontstaan uit het oog te verliezen.

Dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat de politiecommandant het profiel heeft om banden te hebben met criminele organisaties en het voorwerp te zijn van een onderzoek, betekent niet dat verzoeker met deze politiecommandant problemen heeft gekend, zoals hij beweert.

Meer nog, uit deze informatie blijkt dat de politiecommandant zeker niet onaantastbaar is, zodat het weinig geloofwaardig is dat verzoeker louter door het voeren van een onderzoek naar hem bij de politie zou zijn ontslagen. Dat de politiecommandant enkele malen in de gevangenis heeft vertoeft, toont immers aan dat er nog onderzoeken naar hem gevoerd werden die wel succesvol waren.

In de bestreden beslissing wordt vervolgens op goede gronden als volgt overwogen:

“Eveneens in het oog springend is uw bewering als zou u zijn bedreigd door A. R. (...), de baas van La Oficina de Envigado die volgens u onder een hoedje speelde met W. Q. (...). De 2 mannen op de moto zouden van La Oficina de Envigado geweest zijn en zouden u in naam van hun baas A. R. (...) in juni of juli 2011 bedreigd hebben (CG p.8-9, 11, 14). Het wekt dan ook wel enige verbazing dat in persartikels te lezen staat dat A. R. (...) van La Oficina op 21 mei 2008 gearresteerd werd – geruime tijd voor jullie onderzoek dus – en daarna een lange gevangenisstraf uitzat en pas onlangs in 2018 is vrijgekomen (deze informatie bevindt zich in de blauwe farde van het administratieve dossier). Hieruit kan enerzijds geconcludeerd worden dat uw onderzoek hem weinig meer schade kon berokkenen gezien er al genoeg aantijgingen en veroordelingen tegen hem liepen. Anderzijds blijkt nergens uit uw verklaringen dat u ervan op de hoogte was dat A. R. (...) toen hij u bedreigde, in de gevangenis zat. Logischerwijze had u dit wel vermeld indien u daar van op de hoogte was, dat u dit niet deed wijst er andermaal op dat u niet de waarheid vertelt over uw asielmotieven.”

Door in het verzoekschrift (post factum) te beweren dat hij op de hoogte was van de gevangenschap van de leider van La Oficina de Envigado, slaagt verzoeker er niet in de voorgaande motieven te weerleggen of te ontcrachten. Dat verzoeker hierover geen informatie kon geven omwille van “het heel directief karakter van het persoonlijk onderhoud”, kan niet worden gevolgd. Zo kon verzoeker over deze persoon verklaren dat hij “baas (was) van oficina envigado” en kwam zijn naam meermaals ter sprake tijdens het gehoor op het CGVS (adm. doss., stuk 5, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8, 9, 11 en 14). Dat verzoeker op geen enkel moment vertelde dat deze persoon in de gevangenis zat, terwijl hij door hem – via twee motards – zou zijn bedreigd, is in dit opzicht weinig aannemelijk en doet eerder vermoeden dat verzoeker hiervan niet op de hoogte was, wat de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas verder ondermijnt.

Dat er tussen de leider van La Oficina de Envigado en de Colombiaanse autoriteiten relaties waren van bescherming en corruptie, neemt niet weg dat deze leider gedurende zeer lange tijd – nog voor verzoekers voorgehouden onderzoek een aanvang nam tot lang na verzoekers ontslag bij de politie – opgesloten is geweest, zodat in navolging van de commissaris-generaal niet kan worden ingezien in welk opzicht het voorgehouden onderzoek van verzoeker deze leider nog veel meer schade kon berokkenen. Ook dit ondermijnt de geloofwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden ondergane bedreigingen.

Ten slotte wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Volledigheidshalve kan men zich ook de vraag stellen waarom uw familie waarvan u zegt dat ook zij bedreigd werden en dienden te verhuizen binnen Medellin geen klacht indienden of beschermingsmaatregelen vroegen waarvan u dan bewijzen zou kunnen voorleggen. Bovendien kan men zich tevens afvragen waarom zij, moesten de feiten zich echt afgespeeld hebben, niet ook Colombia ontvlucht zijn. Allemaal zaken die de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen bijkomend onderstrepen. Bovendien moet er op gewezen worden dat u zelf geen echte bescherming heeft gezocht in Colombia. Er dient in dit verband vermeld te worden dat internationale bescherming pas kan ingeroepen worden wanneer alle nationale rechtsmiddelen op redelijke wijze zijn uitgeput, wat in uw geval niet zo is.”

Verzoeker geeft ter verklaring hiervoor in zijn verzoekschrift aan dat er een zeker wantrouwen is ten aanzien van de Colombiaanse autoriteiten die een effectieve bescherming verhindert. Dit verklaart evenwel nog niet waarom zijn familie, die volgens verzoeker ook bedreigd werd, niet ook Colombia is ontvlucht. Aldus slaagt verzoeker er niet in de bovenstaande motieven te weerleggen of te ontcrachten. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat er, hoewel niet wordt betwist dat verzoeker tussen 2019 en 2012 bij de politie in Medellin werkzaam is geweest, geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten.

In navolging van de commissaris-generaal is voorts ook de Raad van oordeel dat het loutere gegeven dat verzoeker in het verleden werkzaam was als politieman op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming in zijn hoofdte tonen. De verwijzing in het verzoekschrift naar richtlijnen van UNHCR, waaruit zou blijken dat verzoeker behoort tot een risicogroep vermag hierop geen ander licht te werpen. Het volstaat immers niet om op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie omtrent de risico's die overheidsambtenaren lopen bij een terugkeer naar hun land van herkomst. Verzoeker dient zijn vrees dienaangaande in concreto aannemelijk te maken. Dit wordt ook uitdrukkelijk gesteld door UNHCR in de voornoemde “Guidelines”, waar in dit verband expliciet het volgende wordt vermeld:

“Depending on the particular circumstances of the case, UNHCR considers that public officials involved in the administration of justice (...), judges and attorneys, as well as witnesses (...) and any other stakeholders in judicial proceedings may be in need of international refugee protection on the basis of their (imputed) political opinion, or on the basis of other Convention grounds.”

Er dient dus rekening te worden gehouden met – en het is afhankelijk van – de individuele en concrete omstandigheden eigen aan elke zaak. De vrees moet met andere woorden geïndividualiseerd en geconcretiseerd worden. In casu maakt verzoeker echter niet in concreto aannemelijk dat hij omwille van zijn profiel als ex-politieagent te Medellín een verhoogd risico loopt op vervolging. Hij werd immers ontslagen in 2012 en heeft, gelet op de talrijke motieven die hierboven worden aangehaald, niet aannemelijk gemaakt dat hij in de periode dat hij bij de politie werkzaam was of in de periode van vier jaar tussen zijn ontslag bij de politie en zijn vertrek uit Colombia problemen heeft gekend omwille van zijn werkzaamheden bij de politie te Medellín.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 9, map met ‘documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten:

“Wat de door u neergelegde documenten betreft dient vastgesteld te worden dat deze allen betrekking hebben op uw identiteit, nationaliteit en uw verleden als lid van de Colombiaanse Nationale Politie. U wenst verder met de neergelegde documenten aan te tonen dat uw ontslag doelbewust gebeurde en men drogredenen hanteerde om u te kunnen ontslagen. U legt inderdaad een hele hoop documenten neer waarin het gaat over uw lichamelijke conditie waarover u zaken zou verzwegen hebben en dat u daarom ontslagen werd en voor 10 jaar verboden werd een publiek ambt uit te oefenen. Uw wederwoord daartegen en de uitleg van uw Colombiaanse advocaat en een arts komen hierin ook aan bod. Zelfs indien een drogreden werd gehanteerd om u te ontslagen dient zelfs in dat geval door het CGVS vastgesteld te worden dat hierdoor niet aangetoond wordt dat dit gebeurde omwille van de gevoelige interne onderzoeken die u in 2011 voerde en zelfs indien het wél daarom zou zijn kan dit ontslag en het verbod om 10 jaar een publiek ambt te bekleden niet gekwalificeerd worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade in de zin van subsidiaire bescherming. Objectief gezien tonen de door u neergelegde stukken trouwens enkel aan dat u ontslagen werd omwille van fraude.

Er is geen enkel bewijsstuk neergelegd dat bij machte is de door u naar voren geschoven asielmotieven aan te tonen. U legde immers niets neer waaruit blijkt dat u of uw familieleden daadwerkelijk bedreigd werden, geen klacht, geen vraag tot beschermingsmaatregelen, niks. Het loutere gegeven dat R. S. (...) jaren nadat jullie samenwerkten vermoord werd kan op geen enkele manier aantonen dat met u hetzelfde zou gebeuren. Er is geen enkele reden om aan te nemen dat R. S. (...) gedood werd omwille van het onderzoek dat jullie samen voerden, in de artikels gevonden op internet staat te lezen dat R. (...), en voordien ook een andere politieman zouden gedood zijn omdat ze weigerden diensten te verlenen aan Los Pesebreros, een misdaadbende in Medellín (deze informatie werd toegevoegd aan de blauwe farde van het administratieve dossier).”

Waar verzoeker in het verzoekschrift laat gelden dat de documenten over zijn ontslag wel een aanwijzing vormen dat hij geïsoleerd werd en dat zijn relaas dat hij in de problemen kwam omwille van zijn ontdekkingen over de politiecommandant in het onderzoek dat hij voerde geloofwaardig is, beperkt hij zich tot de loutere herhaling van zijn eigen standpunt, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet verzoeker niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de beoordeling door de commissaris-generaal van de door hem neergelegde documenten, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven aan te tonen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden nood aan bescherming, is er geen reden om het vluchtrelaas te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Colombia zou hebben gekend.”.

2.4.3. Eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. X). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoekende partij betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekende partij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

2.4.4. De Raad heeft verzoekers verzoek om internationale bescherming reeds onderzocht in het kader van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet en voormeld arrest gevelde dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voegt in dit verband geen nieuwe of bijkomende informatie die een ander licht zou kunnen werpen op de feiten op grond waarop de beoordeling steunt, doch beperkt zich in het verzoekschrift louter tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het (opnieuw) tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van gefabriceerde *post factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkungen en excuses.

2.4.5. Zo verwijst verzoeker voor wat betreft zijn laattijdige indiening van zijn verzoek om internationale bescherming opnieuw naar de Memorie van Toelichting bij de wet van 21 november 2017 (*“De niet-naleving van deze termijnen kan niet leiden tot afwijzing van het verzoek. Artikel 10, lid 1, van Richtlijn 2013/32/EU stelt immers dat lidstaten verzoeken om internationale bescherming niet mogen afwijzen of van behandeling uitsluiten louter op grond van het feit dat zij niet zo snel mogelijk zijn gedaan.”*). uit de bestreden beslissing, noch uit het arrest van de Raad kan blijken dat verzoekers verzoek om internationale bescherming is afgewezen omwille van zijn laattijdige indienen. Het is het geheel van de in het arrest opgesomde motieven die de Raad heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers verzoek om internationale bescherming. Het gewicht dat aan elk motief worden gegeven kan uiteraard verschillen.

2.4.6. Waar verzoeker benadrukt dat hij na de moord op zijn collega R. alles zou hebben geregeld om zo snel mogelijk te kunnen vluchten uit Colombia en betoogt dat die reactie veel belangrijker is om zijn vrees voor vervolging in te schatten, dan de datum waarop hij zijn verzoek tot internationale bescherming ingediend heeft, kan dit geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing, noch aan de motieven geformuleerd in voormeld vernietigingsarrest van 5 augustus 2019. De Raad benadrukt dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een verzoek om internationale bescherming indient. Het feit dat verzoeker zo lang wachtte om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in België, is immers een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondergraaft de waarachtigheid van de door hem geschetste vervolging. Dit klemt te meer nu verzoeker pas een verzoek om internationale bescherming indiende nadat hij werd aangehouden en zijn repatriëring nakend was en verzoeker zelf stelt dat hij vrij wilde blijven om zijn dochter in Colombia te bezoeken.

2.4.7. Verder herhaalt verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij vanaf het moment dat hij bedreigd werd in de vijf jaar dat hij nog in Medellín woonde vijf keer van adres veranderd is; dat hij, die onderzoek deed naar corruptie en linken blootlegde tussen de politie en paramilitaire bendes, uiteraard met het oog op het *“transparanter”* maken van de politie, zelf voor zagezegde fraude ontslagen werd en zo monddood gemaakt binnen de politie; dat, gezien de objectieve informatie over corruptie in Colombia, het feit dat verweerder vaststelde dat de straf die aan verzoeker opgelegd werd disproportioneel was voor een ontslag als politieagent louter omwille van gezondheidsredenen, een bijzonder sterke aanwijzing is dat hij wel degelijk de waarheid spreekt over de problemen die hij ondervond nadat hij linken blootlegde

tussen een politiecommandant en de Oficina de Envigado; dat hij zwaarder gestraft werd dan R. omdat verzoeker een grotere rol in het onderzoek speelde; dat niet wordt aangetoond dat de moord op de collega van verzoeker om andere redenen gebeurde dan deze die verzoeker aanhaalt; dat de bijgebrachte informatie over W.Q. bewijst dat *“hij inderdaad het profiel heeft om banden te hebben met criminele bendes en zelfs even gevangen genomen werd”*; dat hij geen beschermingsmaatregelen vroeg aan de Colombiaanse autoriteiten omwille van de onmacht die hij ervaren heeft *“toen hij de corrupte samenwerking tussen commandant Q. aan de bende La Oficina ontdekte, en vervolgens, toen hij op disproportioneel zware wijze gestraft en ontslagen werd”*; met de door hem neergelegde documenten meent verzoeker aan te tonen dat hij in het verleden reeds vervolgd werd voor zijn (toegeschreven) publieke opinie naar aanleiding van zijn onderzoek naar corruptie binnen de politie. Verzoeker verwijst tevens naar de richtlijnen van UNHCR van 2015 en naar de COI Focus aangaande de aanwezigheid van gewapende groepen in Medellín en de corruptie.

Voorts legt verzoeker bij aanvullende nota van 3 juli 2020 de vertaling van één van de artikels die hij vroeger neerlegde, over de moord op zijn oud-collega, R. S. G. en waarvan de inhoud niet werd betwist met name dat deze man door onbekenden vermoord werd en behoorde tot de inlichtingendienst van de politie.

Indien verzoeker als lid van de inlichtingendienst kon vaststellen dat zijn overste Q. nauwe banden met de groep la Oficina de Envigado had en dit in Colombia geen uitzonderlijk geval van banden tussen politie en paramilitairen dan kan - zoals in voorgemeld vernietigingsarrest van de Raad wordt gesteld - dat *“de politiecommandant zeker niet onaantastbaar is, zodat het weinig geloofwaardig is dat verzoeker louter door het voeren van een onderzoek naar hem bij de politie zou zijn ontslagen. Dat de politiecommandant enkele malen in de gevangenis heeft vertoeft, toont immers aan dat er nog onderzoeken naar hem gevoerd werden die wel succesvol waren”*. Dat commandant Q. gepromoveerd is tot kolonel bij de Colombiaanse politie *“ondanks het feit dat hij beschuldigd werd van “valse positieven”, namelijk moorden plegen op onschuldige burgers om hen nadien als guerrillastrijders te kunnen voordoen”* (zie El Tiempo van 20.10.2016, met vertaling en *“informatie verkregen via “Google search”, waaruit blijkt dat W. Q. tot vandaag kolonel bij de politie is”* (zie stukken 2 en 3 bij de aanvullende nota van 3 juli 2020) wordt evenmin betwist doch verzoeker toont niet aan dat hij hierdoor problemen zou krijgen. Verzoeker is slechts iets meer dan twee jaar bij de politie geweest zodat niet aannemelijk is dat hij al een centrale functie kon innemen in een onderzoek naar een hooggeplaatste bij de politie. Verzoeker blijft bij beweringen die losstaan van de geplogenheden van een intern onderzoek. Hoe dan ook verzoeker is ten slotte pas in 2016 vertrokken uit Colombia zodat nog daargelaten of hij vijf keer verhuisde (wat niet aannemelijk was) hij toch gemakkelijk op te sporen was nu hij werkte op enkele vaste plaatsen. De Raad ziet niet in wat de promovering van Q. verzoeker kan aanbelangen.

Er kan uit het verzoekschrift immers afgeleid worden dat verzoeker zich duidelijk een meer prominente rol in het onderzoek tussen commandant Q. aan de bende La Oficina tracht aan te meten terwijl uit de neergelegde documenten slechts kan blijken dat verzoeker in 2012 werd ontslagen omwille van het verzwijgen van fysieke letsels die door zijn begeleidend arts en zijn Colombiaanse advocaat worden besproken

Echter uit het gevelde vernietigingsarrest van de Raad van 5 augustus 2019 kan onder meer nog blijken dat verzoekers verklaringen zijn vooropgezet profiel niet kunnen ondersteunen. Zo heeft verzoeker zelfs niet eens bijzondere kennis van commandant Q. en volgde hem ook niet op, wat bezwaarlijk op een doorgedreven interesse kan wijzen, dit blijkt ook uit de vaststelling dat verzoeker wist niet dat de leider van La Oficina de Envigado gevangen zat toen hij in Colombia was terwijl dit onder meer cruciale punten zijn in zijn relaas die een lid van de inlichtingendienst niet kan missen. De Raad kan slechts vaststellen dat de argumenten in het verzoekschrift reeds werden beoordeeld in voormeld arrest van 5 augustus 2019 en dat noch deze herhalingen, noch de bijkomende stukken toegevoegd aan de aanvullende nota niet in staat zijn een ander licht te kunnen werpen op de feiten op grond waarop de beoordeling steunt.

2.4.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Over het willekeurig geweld zoals in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt het Hof uitdrukkelijk: *“De Uniewetgever uiteindelijk heeft besloten alleen vast te houden aan het geval van ernstige en individuele bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”* (HvJ 30 januari 2014 (GK), *“Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen”*, C-285/12, punt 29). Het Hof vervolgt (in punt 30): *“Voorts dient in herinnering te worden gebracht dat het bestaan van een binnenlands gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 15, sub c, van de richtlijn, teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen (zie in die zin arrest Elgafaji, reeds aangehaald, punt 43)”*. Het Hof besluit: *“Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, moet in die zin worden uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld”*.

Waar het verzoekschrift betoogt dat verweerder zich opnieuw op precies die informatie (de COI Focus van juni 2018) baseert waarvan de Raad reeds oordeelde dat ze niet actueel genoeg is om de veiligheidssituatie in Colombia, meer bepaald Medellín, te analyseren, gaat verzoeker eraan voorbij dat de bestreden beslissing niet alleen verwijst naar COI Focus *“République de Colombia: Situation sécuritaire”* van 7 juni 2018, maar ook naar de COI Focus *“République de Colombia: Situation sécuritaire”* van 13 november 2019. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing wel degelijk ook steunt op meer recente informatie.

Uit het geheel van de toegevoegde landeninformatie blijkt dat de situatie in Colombia grondig is gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular (FARC-EP) die de 50jarige burgeroorlog beëindigde. De onderhandelingen voor het vredesproces met l'Ejército de liberación nacional (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017 hebben echter niet geleid tot een staakt-het-vuren te komen (*“COI Focus: République de Colombia: Situation sécuritaire”* van 7 juni 2018 (hierna: COI Focus 2018), p. 7 en 14). De FARC-EP startte na het ondertekenen van het vredesakkoord wel het proces voor demobilisatie, ontwapening en re-integratie.

Algemeen genomen verbeterde de veiligheidssituatie in Colombia sindsdien opmerkelijk. Niettemin kan gesteld worden dat het geweld in het land nog steeds problematisch is. De aard en de verspreiding ervan in Colombia wijzigde evenwel (COI Focus *“Colombia: Veiligheidssituatie”* van 13 november 2019 (hierna: COI Focus 2019), punten 2 en 4).

Zo heeft de demobilisatie van FARC-EP geleid tot een ernstig vacuüm op het platteland dat een weerslag had op de aangroei van cocaplantages die recordaantallen bereiken in 2018. Het gevolg was een toename van geweld tussen gewapende groepen in pogingen om lucratieve regio's in te palmen die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden, onder andere door het EPL, de ELN en AGC, maar ook door de georganiseerde misdaad (COI Focus 2018, p. 11, p. 13, p. 19-20 en COI Focus 2019, p. 7-10). Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebelligroeperingen vinden aldus nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Hoewel meer dan 20 dissidente groepen van de FARC-EP actief zijn in Colombia en de activiteiten van de paramilitaire groeperingen sinds de ondertekening van het vredesakkoord uitgebreid blijven, bevestigt ook een onderzoeksjournalist in Colombia, dat de toegang tot 'land' de kern vormt van het conflict in Colombia (COI Focus 2018, p. 13-14 en COI Focus 2019 p. 7-10).

De Raad kan dan ook aannemen dat het streven naar controle over grondgebied, de illegale drugshandel en cocateelt, het geweld en de criminaliteit in Colombia ernstig opdrijft, zoals ook blijkt uit de in het administratief dossier toegevoegde COI (COI Focus "*République de Colombia: Situation sécuritaire*" van 7 juni 2018 en in de COI Focus "*République de Colombia: Situation sécuritaire*" van 13 november 2019, alsook uit de "*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Colombia*" van september 2015 en de COI Focus 2019, p. 6-10).

Volgens het ICRC zijn er ten minste vijf binnenlandse gewapende conflicten aan de gang in het land, waarvan vier tussen de regering van Colombia en respectievelijk de ELN, de EPL, de AGC en de FARC-EP en een tussen de ELN en de EPL (COI Focus 2019, p. 7 en 60). Opnieuw wordt door de veelheid van bronnen in de COI vastgesteld dat het geweld en het conflict zich concentreert in een aantal geografische, hoofdzakelijk rurale, gebieden die in grote mate samenvallen met de twee grootste illegale economieën, namelijk de cocateelt en de mijnbouw en de daarbij aanwezige van gewapende groepen (COI Focus 2019, p. 24). Deze conflicten en gevechten tussen gewapende groeperingen en de overheid en tussen gewapende groeperingen onderling, alsook door doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen (COI Focus 2019, p. 60), worden gesitueerd op het platteland in de grensstreek met Venezuela (Catatumbo in Norte de Santander en Arauca), de Pacific regio (Nariño, Cauca, Valle de Cauca en Chocó), Bajo Cauca in Antioquia en Zuidelijk Cordoba, alsook in de zuidelijke regio van het land (Putumayo, Caquetá, Meta en Guaviare) (COI Focus 2019, p. 23-39). Insight Crime meldt in januari 2019 dat vele van deze confrontaties op het platteland ook de burgerbevolking treffen en leiden tot ontheemding, afpersing en beperkte bewegingsvrijheid. De departementen Nariño, Chocó, Antioquia en Arauca worden hierbij zwaar getroffen (COI Focus 2019, p. 19-20, p. 24-39).

Tussen 1 januari 2019 en 23 september 2019 vinden er 2.852 veiligheidsincidenten plaats in Colombia met 372.662 slachtoffers, waarvan 362.592 burgers. Het hoge aantal burgerslachtoffers valt te verklaren doordat ook de personen wiens toegang tot diensten en hulp beperkt of belemmerd wordt door het gewapend conflict (319.521 personen) in rekening worden gebracht. Daarnaast zijn er de ontheemden (12.740 personen) en mensen die het slachtoffer zijn van confinement (23.550 personen) m.a.w. "*suffers limitations to its free mobility for a period equal to or more than one week, with severe limitations in access to three or more goods, basic services or assistance such as: food, education, health, water and sanitation, livelihoods, or other basic services*" (UNOCHA Colombia, 04/2015 in COI Focus 2019, p. 17-18).

Het merendeel van de gewelddadige incidenten valt onder de noemer van doelgerichte moorden (623), bedreigingen (474), aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur (174) en aanvallen met geïmproviseerde explosieven (154). Daarnaast vonden ook 141 gevechten tussen overheidstroepen en gewapende groepen en 95 botsingen tussen gewapende groepen onderling. Een vergelijking tussen 2018 en 2019 voor de periodes tussen 1 januari en 23 september toont een stijging in het aantal gewelddadige incidenten maar een sterke daling in het aantal slachtoffers (COI Focus 2019, p. 17).

Bovendien is de situatie in de steden van een andere orde. Volgens het International Institute for Strategic Studies (IISS) zijn steden evenwel geen geïsoleerde eilanden en worden ze getroffen en beïnvloed door conflictdynamieken via transnationale illegale handel en niet-statelijke gewapende groepen. Hoewel het gewapend en crimineel geweld aldus een impact heeft op de stedelijke centra, blijkt uit de geraadpleegde bronnen dat confrontaties tussen gewapende groepen amper burgerslachtoffers maken (COI Focus 2019, p. 39-40).

Uit de voorliggende informatie blijkt duidelijk dat de impact van het geweld regionale verschillen kent, de bevolking op het platteland harder treft dan de stedelingen waar vooral de inheemse bevolking en Afro-Colombianen de gevolgen dragen van het geweld. Drie jaar na het vredesakkoord ligt het niveau van geweld lager dan ervoor, maar is de socio-economische situatie in veel rurale gebieden amper verbeterd.

Concluderend kan hieruit niet blijken dat het geweld in Colombia en de voornoemde departementen van die aard is om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Verzoeker is afkomstig uit de stad Medellín, in het departement Antioquia en heeft er bijna zijn hele leven gewoond en gewerkt. Uit voornoemde COI Focus van 13 november 2019 blijkt dat dat er in de stad Medellín ongeveer 240 verschillende gangs aanwezig zijn met naar schatting 5.000 leden. Hoewel IISS wijst op de voortdurende territoriale invloed van de criminele bendes, haalt het instituut tevens aan dat voormalige *no-go areas* in de stad via toerisme, openbaar vervoer en openbare diensten geïntegreerd zijn in de stedelijke maatschappij (COI Focus 2019, p. 42). De COI Focus vermeldt verder dat de meeste incidenten van ontheemding, alsook het aantal moorden en de gevallen van afpersing, gelinkt zijn aan het (doelgericht) bendegeweld en confrontaties tussen georganiseerde criminele bendes (COI Focus 2019, p. 43).

Hoewel dient aangenomen te worden dat crimineel en bende-gerelateerd geweld in sommige Colombiaanse steden, zoals Medellín, inderdaad aanwezig is, kan noch uit de informatie van de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier noch uit de door verzoeker bijgebrachte artikelen blijken dat het geweld in Medellín, Colombia thans dermate hoog, algemeen verspreid en willekeurig is dat verzoeker in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Verzoeker toont voorts niet aan dat de volle rechtsmacht waarover de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt in het kader van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet voldoet aan de vereisten van artikel 13 van het EVRM.

2.8. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.8.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.8.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend twintig door:

mevr. K. DECLERCK

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK